

и свои роднини, приятели, съ скърбъ и жалость се изпълнили. Единъ селянинъ падналъ на мѣстото, като съ грѣмъ поразенъ; други тръгналъ като въ несвѣсъ, а Джангхровъ съ единъ другаръ пакъ отишли въ къщата на Коя и легнали между мъртвитѣ. На 22-й презъ нощта другадѣ се прѣхвърлили, а на 23-й се избавили.

Священникъ Русе Тодоровъ, който въ начало убѣждавалъ хората да не бѣгатъ, отпослѣ и той се видѣлъ принуденъ да напусне града, обаче, било вече късно. Наговорилъ единъ конь съ дрѣхи, потеглилъ съ съпругата си Мина и съ дѣцата си, нъ народа не го оставялъ, като казвалъ: „гдѣ отивашъ, срамота е да оставяшъ стадото и да бѣгашъ“. Въ сщщото врѣме турцитѣ били завзели Аязма-баиръ, отправили единъ заднъ, нѣколцина отъ българтѣ паднали, а другитѣ се разбѣгали и испокрили. Надвечерь се събрали въ единъ дворъ до 200 д., рѣшили и потеглили за презъ Кутлуджанския рѣтъ. Турцитѣ ги посрещнали, мнозина избили, други влезнали въ къщата на Цавле Коевъ, която била на края, а свияш. Русе съ дѣцата си и съ гоститѣ си Коле Боевъ, учитель въ с. Ахиево, отишли въ градината на Кара-Коле, гдѣто осѣмнали въ храстѣлака. Турцитѣ, слѣдъ като обрали съсѣднитѣ къщи, дали имъ огъня, запалили се и плетѣтъ на градината, който за сълтатъ отъ къмъ улицата скрититѣ и тѣ се прострѣли на очитѣ си, нъ въ това врѣме се запалило и джубето на свияш. Русе, дрѣхата на Коле Боевъ, а като не било възможно да се повдигнатъ за да гасятъ, попадията лежешкомъ съ една прѣчка ги изгасила. Около пладнѣ прекарвали отъ тамо нѣколко жени и дѣца за въ лагера. Едни плакали, други пищѣли, турцитѣ ги блѣскали, а 9-годишното дѣте на св. Русе повдигнало глава за да види каква е тѣзи врява. Единъ отъ турцитѣ го съгледалъ и извикалъ: „его още едно дѣте“, нъ другитѣ казали: „остави го нека пукне“ и заминали. Слѣдъ тѣхъ се показали двама войници, които уловили едно младо и красиво момиче и искали да го обезчестятъ. То се теглило, плакало, викало, а като захвърлило единъ възелъ съ пари, войницитѣ се впуснали, взели да се боричкатъ наблизе до скрититѣ, пристигналъ единъ чаушинъ, извикалъ имъ и тѣ си отишли. Вечерьта се прибрали въ изгорѣлата изба на Димо Монеоплу. Тукъ прибѣгнали Димо и Дочо осганали живи отъ къщата на Дяда Желѣзка Аржшѣтъ. Избага била по топла